

(ചെറുകമ്പ)

പാപനാശിനിയിലെ കന്യാവനം

(ജോർജ്ജ് നടവയൽ)

മലകൾ.

മരങ്ങൾ.

മരതക നിരങ്ങൾക്കുമേലെ; ചന്ദ്രപ്പായയയൻിൽ ഇലകൾ.

കളിൽ കാറ്റ്.

പാർപ്പണമി പ്രസാദിച്ച സർപ്പപ്പുഴയൊഴുക്കം.

ഇവയ്ക്കിടയിൽ; കൈകുപ്പി നിൽക്കുന്ന കച്ചിപ്പുരയുടെ ശീതളിമ.

മേൽക്കുരയിൽ, കച്ചി കനം കുറഞ്ഞു വിരിച്ച ഒറ്റപ്പെട്ട ഇടങ്ങളിലെ പഴുതുകൾ.

കയർകെട്ടിയ കട്ടിലിൽ കിടന്ന നോക്കുന്നോൾ, നിലാവിന്തീ മുഖം
പഴുതുകൾക്കിടയിലും.

തചപ്പായയുടെ പുത്തൻ മനക്കുന്ന.

“മുണ്ടാളിനീ എന്താണ് ജീവിതമെന്നാൽ നിനക്ക്”? അവളുടെ അധികാരത്തിലെ നന്ദി
മുകൾന്ന് മായവ് മൃദുലം ചോദിച്ചു.

“മായവ്; ചിന്തകളല്ലാതെ മറ്റൊര്”? മറു ചോദ്യമായി അതു മാറി.

“എൻ്റെ ചിന്തകൾ നിന്നുക്കുറിച്ചു മാത്രം; എൻ്റെ മൃണം..” ശംഖു തോൽക്കു
വെണ്ണക്കഴുത്തിൽ നാവുഴറ്റി മായവ്.

“ആ ചിന്തകൾക്ക് കാരണം”? ഇക്കിളി മരച്ച് അവൻ.

മായവ്: “നിന്തേ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ”.

മുണ്ടാളിനി: “അതെല്ലാപ്പെട്ടുങ്ങുങ്ങൾക്കുമുള്ളതലേ, അവരോക്കെ നിന്തേ ചിന്തയ്ക്ക് തീ
പുരട്ടാൻ കാരണമാക്കുമോ എൻ്റെ മാധ്യം”

മായവ്: “ എല്ലാ പെട്ടുങ്ങങ്ങൾക്കുമുള്ളതലേ എന്നോ?!”

പെട്ടു..

അവരെ സുഷ്ടിച്ചില്ലാതെതൽ വിലക്കപ്പെട്ട കനി എന്നാനുണ്ടാകില്ലായിരുന്നു.

മരണം ഈ ഭൂമിയിലേക്കു വരില്ലായിരുന്നു.

ആവേലും കായീനം തമ്മിൽ തല്ലില്ലാണ്ടു... കൊലപാതകമായി മാറുന്ന തമ്മിൽ തല്ലിഞ്ഞാകില്ലായിരുന്നു.

കൈകേയി എന്ന പെൺഡില്ലായിരുന്നുകും ദശരഥം പുത്രനായ രാമൻ രാജ്യം നഷ്ടപ്പെടില്ലായിരുന്നു.

ലേഡി മാക്കബത്തിന്റെ രക്തകരെ പുരണ്ട കൈകൾ ...എന്തിന്തും ഇന്ത്യയിൽ അടിയന്തിരാവസ്ഥ പോലും പ്രവൃത്തിപ്പാടുണ്ടെങ്കിലും വരില്ലായിരുന്നു.

പെൺ..

എന്തോടു അധികം പതനമാണെന്ന്..

ലോകമെമ്പാടും എന്നാളും ജോലി നോക്കേ ഞാൻ കണ്ണതാണവർദ്ധകളെ..

ശരിയും എം.ടിയുടെ ഉണ്ണിയാർച്ചയാണവള്ളുകൾ..

“പെൺവർഗം മറ്റായും കാണാത്തതു കാണം; ശവിച്ചു കൊണ്ടു കൊണ്ടു. ചിത്രച്ചു കൊണ്ടു കരയും. മോഹിച്ചു കൊണ്ടു വെറുക്കും...”

മാധവിന്റെ ഭാവപ്പുകൾച്ചയിൽ വലയിലകപ്പെട്ട മാൻപേടയെ പോലെ മുണ്ടാളിനി പകോച്ച പിടഞ്ഞില്ല!

അവന്റെ വ്യാവാന ശ്രേഷ്ഠിയിലെ പറങ്കിഷ മികവിൽ; വരിഞ്ഞു കിടക്കാനാണ് അവൻ വിതിഞ്ഞ മലരായത്.

മാധവ് തുടങ്കയായ്:

“സിഗരറ്റു വലിച്ചു തളളുന്ന പെൺ,

ഹൗന്റ്സി കട്ടിക്കുന്ന പെൺ,

ഞാൻ കന്യാത്വം വിറ്റവള്ളുന്ന പരസ്യബോക്സിൽ വീനിഇക്കുന്ന പെൺ,

ങ്ങ മാസത്തിനിടയിൽ പതിനഞ്ച് ബോയ്ഷ്രൂണ്ടസിനെൻ കമഫ്ത്തി വീഴ്ത്തിയവളുന്ന കൈകേമത്തിൽ ഹൈഹൈലിട്ടുന്ന പെൺ,

സമ്മരാധാരി തുടയിലാണ് ചുടു നിയന്ത്രിക്കുന്ന മർമ്മങ്ങൾ ഉള്ളതെന്ന കണ്ടു പിടുത്തം നടത്തി ഷോർട്ട് ഷോർട്ട് അണിയുന്ന പെൺ..

മനഷ്യനെ പ്രസവിച്ചു പാലിക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്തവർ,

ഹടിയെ കാഷ്ഠംവും മുത്രവും മറന്ന് തലോലിക്കാനും ഉമ്മവയ്ക്കാനും ആവേശമുള്ളവർ...

എന്നിടവർ പരയും ഞങ്ങൾ സെക്കന്സ് ഒബ്ജക്റ്റുല്ലാ...

അത്തരം പെണ്ണല്ലോ നീ എന്റെ മുണ്ണാളിനീ... അതാണ് നീ എന്റെ ചിന്തിൽ നിറയാൻ കാരണം.....

ചടയും മുണ്ടും അണിഞ്ഞ ക്രിസ്ത്യാനിപ്പേണ്ണ്,
കസവു മുണ്ടും സെറ്റും അണിഞ്ഞ ഹിന്ദു പെണ്ണ്,
റാക്കയണിഞ്ഞ മുസ്ലീം പെണ്ണ്;
ക്ലിച്ചീൻ അണിഞ്ഞ കടമനിടയുടെ ശാന്തപെണ്ണ് ;

എന്റെ ധർമ്മാദാരം നീ...

നിനെ തേടി ഞാൻ താണ്ടിയ വഴികൾ...

ചിലവഴിച്ച കാലങ്ങൾ...

എല്ലാം ഇവിടെ പുർണ്ണമാക്കു...

എനിക്കെ നിനെയാണ് വേണ്ടത്...

ആ നാട്ടിൻ പുറത്തേക്ക്,

ആ പാപ നാശിനിയിലേക്ക്,

ആ തിരനെല്ലിയിലേക്ക്,

ആ കാനനച്ചോലയിലേക്ക്,

ആ കന്യാവനത്തിലേക്ക്.“

സയുജ്യത്തിന്റെ രധാമാധവത്തിൽ....

സോളിമ ഉത്തമ ഗീതത്തിൽ...

മെർവയ്യാം ലഹരിയിൽ മാധവ് ഉള്ളിയിടാൻ തിടുക്കമീടു.

മാധവിന്റെ കാതിപ്പുകൾക്ക് തകയിട്ട് മുണ്ണാളിനി: “മാധവ്; കാലം നിനെ എന്തു പറിപ്പിച്ചു” ? നെഞ്ചിൽ നോവിക്കാതെ പല്ലമർത്തി മുണ്ണാളിനി.

“സൃഷ്ടി സ്ഥിതി ലയങ്ങളിൽ അവഭേദന ശക്തി നിറയുന്നില്ലെങ്കിൽ; പുഞ്ചൾ കേവലം മുതശരീരം എന്ന ഞാൻ പറിച്ചു. ശിവബന്ധിനികളും ശിവബന്ധികളും വിളയാട്ടുന ഈ മാസരൂ ഭൂമികയിൽ; യമാർത്ഥ പുഞ്ചൾ അവന്റെ യമാർത്ഥ സ്ത്രീയില്ലാതാവുമോ ജീവിക്കാൻ എന്ന ചോദ്യം ഭേദയാട്ടുന്നതു സദാ ഞാൻ കേടു”

മാധവിന്റെ കണ്ണിൽ മുന്നാം കണ്ണു നിറയുന്നത് മുണ്ണാളിനി കണ്ടു.

“എന്തു യഥാർത്ഥ ഏക പും പും നീയല്ലോ എൻ്റെ മാധവ്” മാധവിന്റെ മീശ തലോടി മുനാളിനി സീൽക്കാരമുതിർത്തു.

“ഇതു നേരാവാൻ എന്തു ന്യായം? ” ചടുല ലയന വ്യഗ്രത മറച്ചു മാധവ്.

“നിന്റെ മാലിന്യമറ്റ ആണെങ്കം”

“എല്ലാ ആണങ്ങൾക്കാം ഇതൊക്കെയില്ലോ മുണ്ടാ.. അവരെക്കു നിന്റെ കിനാകളിൽ സൗഖ്യമികം പറിച്ചു തരാൻ വരാതിരിക്കുമോ എൻ്റെ മുണ്ടാളിനീ ” ?

“എല്ലാ ആണങ്ങൾക്കാം ഇതൊക്കെയില്ലോ എന്നോ”? മുണ്ടാളിനി ഒച്ച തെല്ലുയർത്തി:

“പുത്രഷൻ... , അത്തരമൊരു സൃഷ്ടിക്ക് ദൈവം തുനിഞ്ഞില്ലായിരുന്നു... .

ദേവതകളായി ഏഴാം സ്വർഗ്ഗത്ത്, മാലാവാമാരായി വെള്ളി മേലജ്ഞർ അതിരിടുന്ന സുരലോകത്ത്, ഈ മനഷ്യകളാശർക്ക് കഴിയാമായിരുന്നു..

പിശാചും പാന്തും മദ്യവും നമതിനകളുടെ തിരിച്ചരിവിന്റെ വ്യക്ഷവും നേര്ത്തിയിലെ വിയർപ്പിന്റെ നാറ്റവും ഒന്നം ഉണ്ടാകില്ലായിരുന്നു.

കഴുതതിപ്പുൻബലിയർപ്പണങ്ങളും രക്തച്ചാരിച്ചിലുകളും സേംഗേം ശോമോറയും സീതാപഹരണവും പാഞ്ചാലി വസ്ത്രാക്ഷപവും മഹാഭാരത യുദ്ധവും, മുപ്പതുവെള്ളിക്കാശിന്റെ ചുംബനവും നാഗസാക്കിയും ഹിരോഷിമയും കോൺസണ്ടേഷൻ കൃംബും ഉണ്ടാകില്ലായിരുന്നു....

പുത്രഷൻ... എന്തോരു കാപട്ടമാണെന്ന്.

മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ചരിത്രമനസ്സ് ഹിന്ദു സ്ത്രോറിയിലും മാധ്യമങ്ങളിൽ നിന്നുന്ന വാർത്തകളിലും കണ്ടതാണ തോന്ന്...

പുത്രഷ വർഗ്ഗം...

സ്ത്രീയെ പ്രാവിക്കാൻ പതിനേട്ടവുകളും അവൻ പയറ്റും യാതോരു ഉള്ളപ്പുമില്ലാതെ... ഒരു കോലേലോര സാരിയും പാവാടയും ചുറ്റി വച്ചാൽ അവൻ്റെ കണ്ണ് ക്രൂക്കൻ കോഴിക്കുട്ടിലേക്കെന്ന പോലെ...

അവൻ മസ്തിലു കാട്ടി കെണ്ണും,

പണം വച്ചു വലവീശും,

അധികാരം കൊണ്ടു അന്തപ്പുരക്കണിയെയായോരുമ്മും...

മുനാളിണിയുടെ രഞ്ജപ്പുകർച്ചയിൽ മാധവ് പക്ഷ;

പാലമരക്കൊന്പത്തു നിന്ന് പനമരത്തുഞ്ചേരെക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകണ; തുവെള്ളസാരിയിൽ തുള്ളി തുള്ളിയായ് വീഴ്ത്തുന ചോരക്കുർപ്പൻ പല്ലുള്ളവളിൽ കൊങ്ക്കേലും; പിടഞ്ഞില്ല.

മൃണാളിനിയുടെ ആത്മമലാവണ്ണക്കോവിലിലണയാൻ...

പുജാരിയാകാനാൻ അവൻ ആവേശാശ്വരുംനായത്.

മൃണാളിനി തുടർന്ന: “കടില തന്റങ്ങളും

അതിർത്തിലംഘനങ്ങളും

ആയുധകച്ചവടവും

കൊട്ടേഷൻ മാഫിയാകളും

കളളനോട്ടു പെട്ടകങ്ങളും

മദ്യശാലാ നടത്തിപ്പും

ചുവന്നതെത്തവിന്റെ പറ്റുപടിയും

മീഡിയായും ക്ലീഡിയായും കൊണ്ടു നടക്കലും

അവാർഡു തരപ്പെടുത്തലും

ക്ലിപ്പുകളിലെ പെൺപേട്ടയും

ഹീരോ ചമയലും

മന്ത്രിക്കരേഖകളും

പ്രസിഡന്റു സ്ഥാനവും

മുഖ്യ കാർമ്മിക്കരവും

കക്ഷത്തിലാക്കന്ന

ഉത്തരം വിശുദ്ധികൾ ആണങ്ങൾ...

എന്നിടവർ പറയും “ വെളിച്ചുമേ നയിച്ചാലും, സത്യമേവത ജയതേ, ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം പോങ്ക, പ്രവാസത്തിൽ നിന്ന് കാനാൻ ദേശത്തെക്ക് ഞങ്ങൾ നയിക്കും....

“അങ്ങനെയുള്ള നപുംസകമല്ലാ നീ എൻ്റെ മാധവ്... അതാണ് നീ എൻ്റെ തിരിച്ചറിവുകളിൽ പൂർണ്ണമാക്കാൻ കാരണം.

ഗർഭുകളാല്ലോ,
 പാതഷ്യത്താല്ലോ,
 മുഴങ്ങുന്ന കണ്ഠം ഗഡീരതായാല്ലോ,
 ധാടിയാല്ലോ,
 ആകാരാസമിപ്പാക്കത്താല്ലോ...
 നിന്റെ ചുടുള്ള നെമ്മിലെ മിടിപ്പിയലും പേരു സാഗരത്തിരകളാലാണ് മാധവ് ...
 നിന്റെ ശാന്ത പതിശണനയുടെ വൃദ്ധാവനത്താലാണ് മാധവ്..
 മുന്തിരിത്തോപ്പിൽ നിത്യം രാഹാർക്കാൻ... പകൽ പണിയാൻ...
 മൃണാളിനി നിന്നെതെടി കാടും മലയും വാനവും വിമാനവും ട്രൈം കാറും
 കടന്ന....
 ബാല്യകാലത്തെ പാംഗാലയിലെ അനന്നരാഗ സൗഹ്യദത്തിൽ മേൽമേലുയർത്തിയ
 പ്രണയപ്രേമാർച്ചനയുടെ പുർണ്ണകംഭംങ്ങളുമായി വരവേല്ക്കാൻ വന്നു...”
 മൃണാളിനിയും മാധവും മാരശരമേറ്റ്; ശ്രീവപാർവ്വ നടനാന്ത്യത്തിൽ,
 തശ്പായയിൽ,
 കയറ്റു കട്ടിലിൽ,
 പാപ നാശിനികരയിൽ,
 തിങ്കെനല്ലിയിൽ.. അങ്ങനെ മയങ്ങവേ;
 അവരിലേക്കൊക്ക ശീതത്തിന്റെ ശീലുകൾ അക്കലെ നിന്ന ഈളം കാറ്റിൽ പാറി വന്ന്..
 അവർക്കു ചുറ്റും വലം വയ്ക്കുന്നത് കിർളിയൻ ഹോട്ടോഗ്രഫിയിലെന്നപോലെ
 “മരങ്ങൾ തങ്ങൾ പരാശ്രയർ, എങ്കിലും നിരാശയരല്ല...
 നീർച്ചോല, ചെളിമണ്ണ്, വള്ളം നിറയുന്ന മണ്ണ്.. തങ്ങൾക്കു കൂട്ട്.
 കാറ്റ്, മഴ , വെയിൽ... തങ്ങൾക്കു കൂട്ട്;
 തങ്ങൾ ഇൻഡിപെൻഡന്റ്സ്... തങ്ങൾ ഇൻഡർ ഡിപ്പൻഡൻറ് ആണ്... ആശ്രിതർ..
 പരസ്പരാഗ്രേഷിതർ...

സന്ദേഹത്തിന്റെ പുക്കളും,
 ദേഹത്തിന്റെ തേൻകളും,
 അനരാഗത്തിന്റെ ശലഭങ്ങളും,
 നിർവ്വതിയുടെ അനാജവും,
 നമ്മിയുടെ കായ്ക്കനികളും സമ്മാനിക്കുന്നവർ...
 തങ്ങൾ സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്നവർ.....
 തണ്ടലേക്കുന്നവർ...
 മണ്ണാലിപ്പു തടയുന്നവർ... മഴയേക്കുന്നവർ...
 വീടാതകുന്നവർ,
 എഴുതാൻ ക്കേസരയും മേശയും
 ബിജാദാനക്കട്ടിലും സമ്മാനിക്കുന്നവർ.
 കണ്ണു പറിയ്ക്കു രാധാ മാധവങ്ങളിലെക്കുയരാൻ....